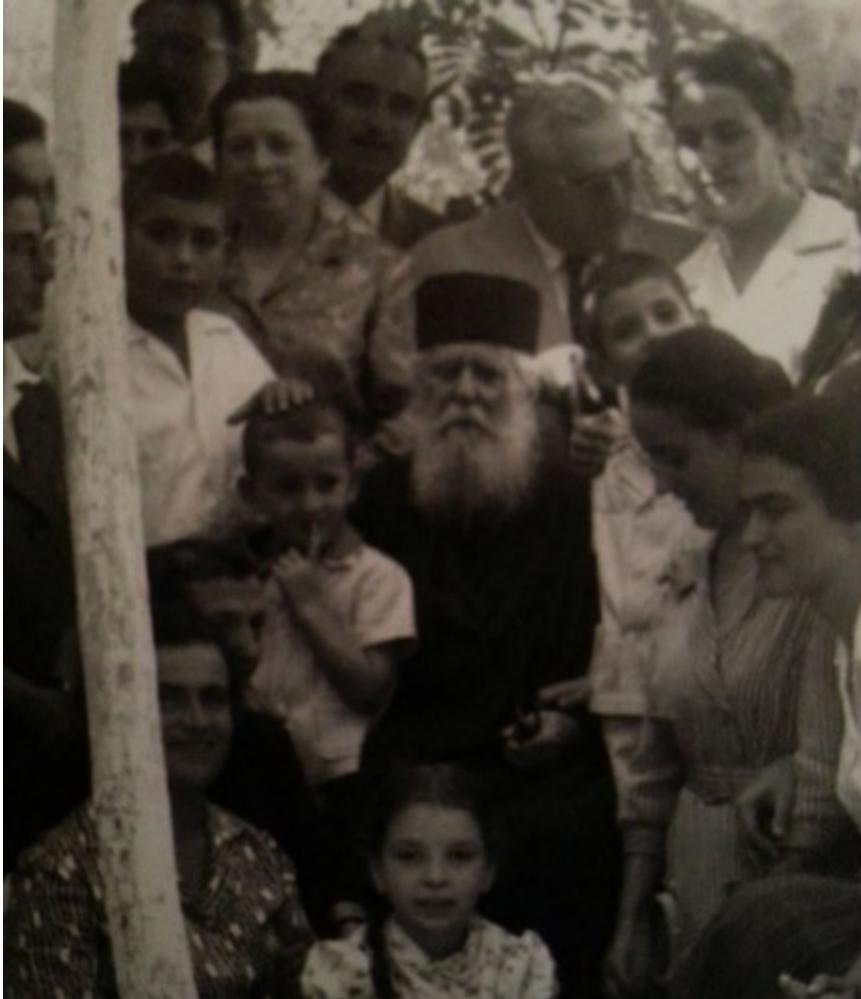

π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος: Ο Άνθρωπος του Θεού - 50 χρόνια από την κοίμησή του

[/ Γενικά / Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ.κ. Χρυσοστόμου έγειρε το αγιασμένο και λευκασμένο από τους ιερούς αγώνες υπέρ της ευσεβείας κεφάλι του και άφησε την ψυχή του να φτερουγίση στην αγκαλιά του Ουρανίου Πατρός.

Πλήθος λαού τότε τον προέπεμψε στην αιωνιότητα με δάκρυα στα μάτια, γιατί έφευγε ο πνευματικός τους πατέρας, ο οποίος τους εδίδαξε τον λόγο του Θεού, τους εστήριξε στον πόνο τους, χάρηκε στην χαρά τους και εφώτισε ως αστήρ φαινός την πορεία της ζωής τους.

Γεννημένος το 1877 στην Γρανίτσα, σημερινή Νυμφασία της Γορτυνίας, στα άγια χώματα της ηρωτόκου και αγιοτόκου Αρκαδίας, και έχοντας φάει του πόνου και της ορφάνιας το ψωμί, έφτασε με κόπους και οδύνες πολλές στην πόλη του Αγίου Ανδρέου, την οποία τότε εποίμαινε ο πολύς Ιερόθεος (Μητρόπουλος), άλλος αστήρ

φωτεινός, εξ Αρκαδίας επίσης έλκων την καταγωγή και εκ πλησιοχώρου κώμης με εκείνη που είδε το φως της ζωής ο μακάριος π. Γερβάσιος.

Στην Πάτρα γεύθηκε την αγάπη και την πατρική στοργή, έζησε την φλόγα και τον θερμουργο ζήλο του θαυμαστού και διαπρύσιου Ιεράρχου Ιεροθέου, ο οποίος ηγωνίσθη με πάθος εναντίον των αιρέσεων και της μασσωνίας, και έφυγε από την ζωή πικραμένος μεν, ασυμβίβαστος δε ως προς τα ιερά πιστεύματα και την Ελληνορθόδοξη παράδοση, που διεφύλαξε ως κόρηνη οφθαλμού.

Έτσι λοιπόν, ο π. Γερβάσιος, εισήλθε με ζήλον Ηλιού στον ιερόν Αμπελώνα του Κυρίου, ως μοναχός και σε λίγο ως Διάκονος και Πρεσβύτερος της Εκκλησίας του Εσφαγμένου Αρνίου.

Έλαμψε ο αοίδιμος και ακτινοβόλησε αληθώς, ως «λύχνος επί την λυχνίαν της του Κυρίου φωτοφόρου καθέδρας, εξαστράπτων φωτισμόν και δογμάτων και πράξεων», κατά τον Άγιο Ισίδωρο τον Πηλουσιώτη.

Μορφή προφητική, μετέφερε το μήνυμα περί του ενός και μόνου αληθινού Θεού, περί της μιας, αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, ως του μόνου σωτηρίου σώματος, εντός του οποίου σώζεται ο άνθρωπος.

Ήλεγξε με πάθος ψυχής την αμαρτία και την αποστασία από τον Θεό, ως άλλος προφήτης Κυρίου, και επεβλήθη ως απλανής οδηγός των ανθρώπων με την βιβλική, αγιοπατερική, αυστηρή μεν, αποπνέουσα αγάπη δε προς κάθε άνθρωπο, προσωπικότητά του.

Ο λόγος του καθαρός, σαν το ξάστερο νερό που ήπιε για πρώτη φορά στα κακοτράχαλα βουνά της Γορτυνίας• η ζωή του σαν τον ήλιο λαμπρή, ακτινοβολούσα και αστράπτουσα των αρετών τας λαμπηδόνας.

Βράχος αμετακίνητος στην αποκεκαλυμμένη από τον Θεό αλήθεια και στην διδασκαλία της πίστεως, δεν διενοήθη ποτέ να νοθεύση το αλάβαστρον του πολυτίμου πνευματικού μύρου, της ιεράς δηλαδή Ορθοδόξου παραδόσεως, έχων πάντοτε στα ώτα του, η τι λέγω, στην καρδιά του τους λόγους του Αγίου Αποστόλου Παύλου: «Και εάν ημείς η άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζεται υμίν παρ' ο ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω» (Γαλ. α'. 8).

Ως Λειτουργός του Υψίστου, ευρίσκετο μετάρσιος μεταξύ ουρανού και γης και ζούσε τις συγκλονιστικές εμπειρίες των Αγίων του Θεού. Η Θεία Λειτουργία ήτο όντως για αυτόν θεία μυσταγωγία. Προσηλωμένος απόλυτα στο Ιερό Μυστήριο, πλήρης δέους και ιεροπρεπείας, σεμνός, με λιτή περιβολή, έδινε την εντύπωση ουρανίου όντος και ωδηγούσε τις ψυχές σε πνευματικούς αναβαθμούς, σε αληθή μεταρσίωση, κατά τις μαρτυρίες πολλών Κληρικών και Λαϊκών που έζησαν αυτές τις θαυμαστές εμπειρίες κοντά του.

Ως πνευματικός ήτο ακούραστος. Ο ζήλος του αμείωτος. Η αγάπη του παραδειγματική. Η υπομονή του αξιοθαύμαστη. Ούτε η ηλικία, ούτε η πολυετής διακονία έκαμψαν τον ιερό ενθουσιασμό του για το σωτήριο μυστήριο της

εξομολογήσεως, μέσα από το οποίο χιλιάδες ανθρώπων αναγεννήθηκαν πνευματικά και βρήκαν την οδόν της σωτηρίας δια της συντριβής της καρδιάς και της ειλικρινούς μετανοίας.

Αγάπησε ιδιαιτέρως τα παιδιά και είναι ο ιδρυτής των Κατηχητικών Σχολείων της Εκκλησίας της Ελλάδος. «Να προσέχετε τα αρνία του Θεού», έλεγε για τα παιδιά, τα οποία έτρεχαν κοντά του αισθανόμενα την αγνότητα της καρδιάς του και την αγιότητα του βίου του.

Διεκρίθη για τον μαχητικό του ενθουσιασμό, όμοιο με εκείνον του Ιησού του Ναυή, ο οποίος σταμάτησε ακόμη και τον ήλιο προκειμένου να κερδηθή η μάχη (Ιησ. Ναυ. 10. 12-14).

Ήτο ασυμβίβαστος μπροστά στην επιτέλεση του καθήκοντος, σε όποια θέση και αν υπηρέτησε. Ιδιαιτέρως αυτό εφάνη όταν υπηρετούσε ως Πρωτοσύγκελλος του αιιδίμου Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσάνθου.

Αλλά και σημειοφόρος ανεδείχθη, αφού ο Κύριος θαυμαστώως απεκάλυψε τον τύπον του Τιμίου Σταυρού εντός πεύκου, το οποίο ο Γέροντας είχε φυτεύσει στον τόπο των Κατασκηνώσεων.

Ενθυμούμαι χαρακτηριστικώς την συζήτηση, την οποία είχα μετά του Γέροντός μου, αιμνήστου Μητροπολίτου Μαντινείας και Κυνουρίας Θεοκλήτου, ο οποίος με συμμαρτυρία του π. Γερβασίου εισήλθε στον Ιερό Κλήρο. Επάνω στο γραφείο του μακαριστού Θεοκλήτου ευρίσκετο μονίμως η φωτογραφία του Γέροντος, καθώς και φωτογραφία εικονίζουσα το εντός του δένδρου τύπωμα του Ζωοποιού Σταυρού. «Ήτο ηγιασμένος άνθρωπος», έλεγε για τον π. Γερβάσιο ο χειροτονήσας με Αρχιερεύς, «είχε ισάγγελον πολιτείαν και σε προτρέπω πατρικώς και σε παρακαλώ να του μοιάσης, βαδίζοντας στα ίχνη του».

Πέρασαν τα χρόνια, ο Μητροπολίτης έφυγε για τον ουρανό, και ο Κύριος με απέστειλε στην Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ.κ. Χρυσοστόμου έγχειρε το αγιασμένο και λευκασμένο από τους ιερούς αγώνες υπέρ της ευσεβείας κεφάλι του και άφησε την ψυχή του να φτερουγίση στην αγκαλιά του Ουρανού Πατρός.

Πλήθος λαού τότε τον προέπεμψε στην αιωνιότητα με δάκρυα στα μάτια, γιατί έφευγε ο πνευματικός τους πατέρας, ο οποίος τους edίδαξε τον λόγο του Θεού, τους εστήριξε στον πόνο τους, χάρηκε στην χαρά τους και εφώτισε ως αστήρ φαινός την πορεία της ζωής τους.

Γεννημένος το 1877 στην Γρανίτσα, σημερινή Νυμφασία της Γορτυνίας, στα άγια χώματα της ηρωτόκου και αγιοτόκου Αρκαδίας, και έχοντας φάει του πόνου και της ορφάνιας το ψωμί, έφτασε με κόπους και οδύνες πολλές στην πόλη του Αγίου Ανδρέου, την οποία τότε εποίμαινε ο πολύς Ιερόθεος (Μητρόπουλος), άλλος αστήρ φωτεινός, εξ Αρκαδίας επίσης έλκων την καταγωγή και εκ πλησιοχώρου κώμης με εκείνη που είδε το φως της ζωής ο μακάριος π. Γερβάσιος.

Στην Πάτρα γεύθηκε την αγάπη και την πατρική στοργή, έζησε την φλόγα και τον θερμουργό ζήλο του θαυμαστού και διαπρύσιου Ιεράρχου Ιεροθέου, ο οποίος ηγωνίσθη με πάθος εναντίον των αιρέσεων και της μασσωνίας, και έφυγε από την ζωή πικραμένος μεν, ασυμβίβαστος δε ως προς τα ιερά πιστεύματα και την Ελληνορθόδοξη παράδοση, που διεφύλαξε ως κόρηνη οφθαλμού.

Έτσι λοιπόν, ο π. Γερβάσιος, εισήλθε με ζήλον Ηλιού στον ιερόν Αμπελώνα του Κυρίου, ως μοναχός και σε λίγο ως Διάκονος και Πρεσβύτερος της Εκκλησίας του Εσφαγμένου Αρνίου.

Έλαμψε ο αοίδιμος και ακτινοβόλησε αληθώς, ως «λύχνος επί την λυχνίαν της του Κυρίου φωτοφόρου καθέδρας, εξαστράπτων φωτισμόν και δογμάτων και πράξεων», κατά τον Άγιο Ισίδωρο τον Πηλουσιώτη.

Μορφή προφητική, μετέφερε το μήνυμα περί του ενός και μόνου αληθινού Θεού, περί της μιας, αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, ως του μόνου σωτηρίου σώματος, εντός του οποίου σώζεται ο άνθρωπος.

Ήλεγξε με πάθος ψυχής την αμαρτία και την αποστασία από τον Θεό, ως άλλος προφήτης Κυρίου, και επεβλήθη ως απλανής οδηγός των ανθρώπων με την βιβλική, αγιοπατερική, αυστηρή μεν, αποπνέουσα αγάπη δε προς κάθε άνθρωπο, προσωπικότητά του.

Ο λόγος του καθαρός, σαν το ξάστερο νερό που ήπιε για πρώτη φορά στα κακοτράχαλα βουνά της Γορτυνίας• η ζωή του σαν τον ήλιο λαμπρή, ακτινοβολούσα και αστράπτουσα των αρετών τας λαμπηδόνας.

Βράχος αμετακίνητος στην αποκεκαλυμμένη από τον Θεό αλήθεια και στην διδασκαλία της πίστεως, δεν διενοήθη ποτέ να νοθεύση το αλάβαστρον του πολυτίμου πνευματικού μύρου, της ιεράς δηλαδή Ορθοδόξου παραδόσεως, έχων πάντοτε στα ώτα του, η τι λέγω, στην καρδιά του τους λόγους του Αγίου Αποστόλου Παύλου: «Και εάν ημείς η άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζεται υμίν παρ' ο ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω» (Γαλ. α'. 8).

Ως Λειτουργός του Υψίστου, ευρίσκετο μετάρσιος μεταξύ ουρανού και γης και ζούσε τις συγκλονιστικές εμπειρίες των Αγίων του Θεού. Η Θεία Λειτουργία ήτο όντως για αυτόν θεία μυσταγωγία. Προσηλωμένος απόλυτα στο Ιερό Μυστήριο, πλήρης δέους και ιεροπρεπείας, σεμνός, με λιτή περιβολή, έδινε την εντύπωση ουρανίου όντος και ωδηγούσε τις ψυχές σε πνευματικούς αναβαθμούς, σε αληθή μεταρσίωση, κατά τις μαρτυρίες πολλών Κληρικών και Λαϊκών που έζησαν αυτές τις θαυμαστές εμπειρίες κοντά του.

Ως πνευματικός ήτο ακούραστος. Ο ζήλος του αμείωτος. Η αγάπη του παραδειγματική. Η υπομονή του αξιοθαύμαστη. Ούτε η ηλικία, ούτε η πολυετής διακονία έκαμψαν τον ιερό ενθουσιασμό του για το σωτήριο μυστήριο της εξομολογήσεως, μέσα από το οποίο χιλιάδες ανθρώπων αναγεννήθηκαν πνευματικά και βρήκαν την οδόν της σωτηρίας δια της συντριβής της καρδιάς και

της ειλικρινούς μετανοίας.

Αγάπησε ιδιαίτερως τα παιδιά και είναι ο ιδρυτής των Κατηχητικών Σχολείων της Εκκλησίας της Ελλάδος. «Να προσέχετε τα αρνία του Θεού», έλεγε για τα παιδιά, τα οποία έτρεχαν κοντά του αισθανόμενα την αγνότητα της καρδιάς του και την αγιότητα του βίου του.

Διεκρίθη για τον μαχητικό του ενθουσιασμό, όμοιο με εκείνον του Ιησού του Ναυή, ο οποίος σταμάτησε ακόμη και τον ήλιο προκειμένου να κερδηθεί η μάχη (Ιησ. Ναυ. 10. 12-14).

Ήτο ασυμβίβαστος μπροστά στην επιτέλεση του καθήκοντος, σε όποια θέση και αν υπηρετούσε. Ιδιαίτερως αυτό εφάνη όταν υπηρετούσε ως Πρωτοσύγκελλος του αοιδίμου Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσάνθου.

Αλλά και σημειοφόρος ανεδείχθη, αφού ο Κύριος θαυμαστώσ απεκάλυψε τον τύπον του Τιμίου Σταυρού εντός πεύκου, το οποίο ο Γέροντας είχε φυτεύσει στον τόπο των Κατασκηνώσεων.

Ενθυμούμαι χαρακτηριστικώς την συζήτηση, την οποία είχα μετά του Γέροντός μου, αιμνήστου Μητροπολίτου Μαντινείας και Κυνουρίας Θεοκλήτου, ο οποίος με συμμαρτυρία του π. Γερβασίου εισήλθε στον Ιερό Κλήρο. Επάνω στο γραφείο του μακαριστού Θεοκλήτου ευρίσκετο μονίμως η φωτογραφία του Γέροντος, καθώς και φωτογραφία εικονίζουσα το εντός του δένδρου τύπωμα του Ζωοποιού Σταυρού. «Ήτο ηγιασμένος άνθρωπος», έλεγε για τον π. Γερβάσιο ο χειροτονήσας με Αρχιερεύς, «είχε ισάγγελον πολιτείαν και σε προτρέπω πατρικώς και σε παρακαλώ να του μοιάσης, βαδίζοντας στα ίχνη του».

Πέρασαν τα χρόνια, ο Μητροπολίτης έφυγε για τον ουρανό, και ο Κύριος με απέστειλε στην Πάτρα ως Αρχιερέα. Εκ των πρώτων μελημάτων μου ήτο να τελέσω τρισάγιο επί του τάφου του μακαριστού Γέροντος Γερβασίου και να ασπασθώ την πλάκα, κάτω από την οποία φυλάσσονται τα σεβάσματα και ηγιασμένα Λείψανα του θερμουργού εργάτου του Ιερού Ευαγγελίου και φωτοφόρου Λειτουργού του Υψίστου.

Η επίσκεψη με πλήθος ευλαβών Πατρέων στην γενέτειρά του Νυμφασία Γορτυνίας, η τέλεση της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος, η επιμνημόσυνη δέηση στον τόπο που γεννήθηκε, ήταν εμπειρίες πνευματικά συγκλονιστικές.

Πενήντα χρόνια πέρασαν από τότε που έφυγε για τον ουρανό ο π. Γερβάσιος, στις 30 Ιουνίου του 1964, ανήμερα της Συνάξεως των Αγίων Αποστόλων. Όμως η πνευματική του παρουσία στην Πάτρα είναι συνεχής. Ουδέποτε μας εγκατέλειψε. Αισθανόμεθα την ανάσα του, την αγάπη του, την ευλογία του, τις πρεσβείες του.

Χρέος ιερό και καθήκον άγιο προς τον πνευματικό πατέρα και διδάσκαλο των Πατρών, στον οποίο σύμπας ο ιερός Κλήρος και ο ευσεβής Λαός μας υποκλίνονται ευλαβικά, μας ωδήγησε να λάβωμε την απόφαση για την ανακομιδή των ιερών του Λειψάνων, δοξάζοντες τον Θεό γιατί μας χάρισε τον π. Γερβάσιο και τιμώντες την

μνήμη ευγνωμόνως του μακαριστού και λαμπρού Ιερωμένου.

Όμως και η υπόσχεση, κατόπιν μακράς συζητήσεως, με τον άλλο αδάμαντα των Πατρών, μαθητή και πνευματικό τέκνο του αιιδίμου π. Γερβασίου, τον μακαριστό Μητροπολίτη Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης Ιερόθεο (Τσαντίλη), ωδήγησε την καρδιά μας στην ως άνω απόφαση, ώστε και την αγία ψυχή εκείνου, κατά την υπόσχεσή μας και την πνευματική μας δέσμευση, να αναπαύσωμε.

Την Κυριακή 29 Ιουνίου το απόγευμα, μετά τον Εσπερινό που θα τελεσθή στις 5:30 στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής στις Κατασκηνώσεις στα Συχαινά, που ο ίδιος ο π. Γερβάσιος ίδρυσε, θα προβούμε στήν ανακομιδή τῶν Λειψάνων του, ὥστε νά ἀσπασθοῦμε τήν ἡγιασμένη κάρα του καί μέ αὐτή νά εὐλογήσωμε τήν πόλη τῶν Πατρῶν, πού τόσο ἀγάπησε ὁ Γέροντας, ἀλλά καί τόν Λαό αὐτῆς, ὑπέρ τοῦ ὁποίου μέχρι τελευταίας του πνοῆς ἠγωνίσθη, προκειμένου νά τόν προσαγάγη ὡς ποιμήν ἄριστος στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

ὡς Αρχιερέα. Ἐκ των πρώτων μελημάτων μου ἦτο νά τελέσω τρισάγιο ἐπί του τάφου του μακαριστοῦ Γέροντος Γερβασίου καί νά ἀσπασθῶ τήν πλάκα, κάτω ἀπό τήν ὁποία φυλάσσονται τα σεβάσματα καί ἡγιασμένα Λείψανα του θερμουργοῦ εργάτου του Ιεροῦ Ευαγγελίου καί φωτοφόρου Λειτουργοῦ του Υψίστου.

Ἡ επίσκεψη με πλήθος ευλαβῶν Πατρῶν ἐν γενέτειρά του Νυμφασία Γορτυνίας, ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ναῷ τῆς Αγίας Τριάδος, ἡ ἐπιμνημόσυνη δέηση ἐν τόπῳ που γεννήθηκε, ἦταν ἐμπειρίες πνευματικά συγκλονιστικές.

Πενήντα χρόνια πέρασαν ἀπό τότε που ἔφυγε γιά τόν ουρανό ο π. Γερβάσιος, ἐν τῷ 30 Ιουνίου του 1964, ἀνήμερα τῆς Συνάξεως των Αγίων Αποστόλων. Ὅμως ἡ πνευματική του παρουσία ἐν τῇ Πάτρᾳ εἶναι συνεχῆς. Οὐδέποτε μας ἐγκατέλειψε. Αἰσθανόμεθα τήν ἀνάσα του, τήν ἀγάπη του, τήν εὐλογία του, τίς πρεσβείες του.

Χρέος ἱερό καί καθήκον ἅγιο πρὸς τόν πνευματικό πατέρα καί διδάσκαλο των Πατρῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ σύμπας ὁ ἱερός Κλήρος καί ὁ εὐσεβῆς Λαός μας ὑποκλίνονται εὐλαβικά, μας ὠδήγησε νά λάβωμε τήν ἀπόφαση γιά τήν ανακομιδή των ἱερῶν του Λειψάνων, δοξάζοντες τόν Θεό γιάτί μας χάρισε τόν π. Γερβάσιο καί τιμώντες τήν μνήμη ευγνωμόνως του μακαριστοῦ καί λαμπροῦ Ιερωμένου.

Όμως και η υπόσχεση, κατόπιν μακράς συζητήσεως, με τον άλλο αδάμαντα των Πατρών, μαθητή και πνευματικό τέκνο του αιιδίμου π. Γερβασίου, τον μακαριστό Μητροπολίτη Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης Ιερόθεο (Τσαντίλη), ωδήγησε την καρδιά μας στην ως άνω απόφαση, ώστε και την αγία ψυχή εκείνου, κατά την υπόσχεσή μας και την πνευματική μας δέσμευση, να αναπαύσωμε.

Την Κυριακή 29 Ιουνίου το απόγευμα, μετά τον Εσπερινό που θα τελεσθή στις 5:30 στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής στις Κατασκηνώσεις στα Συχαινά, που ο ίδιος ο π. Γερβάσιος ίδρυσε, θα προβούμε στήν ανακομιδή τῶν Λειψάνων του, ὥστε νά ἀσπασθοῦμε τήν ἡγιασμένη κάρα του καί μέ αὐτή νά εὐλογήσωμε τήν πόλη τῶν Πατρῶν, πού τόσο ἀγάπησε ὁ Γέροντας, ἀλλά καί τόν Λαό αὐτῆς, ὑπέρ τοῦ ὁποίου

μέχρι τελευταίας του πνοῆς ἠγωνίσθη, προκειμένου νά τόν προσαγάγη ὡς ποιμήν ἄριστος στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Πηγή: pentapostagma.gr